

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 329/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S., ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 42/2007 a jeho rozsudkom z 18. júna 2010, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 105/2010 a jeho uznesením z 26. októbra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 22/2011 a jeho uznesením z 21. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2011 doručená sťažnosť J. Ď., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 42/2007 a jeho rozsudkom z 18. júna 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 105/2010 a uznesením z 26. októbra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 22/2011 a jeho uznesením z 21. júna 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300 €, a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere desať dní. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením ako nedôvodné zamietol. Uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bol všeobecnými súdmi konajúcimi v jeho veci nespravodlivo odsúdený za prečin ublíženia na zdraví „na základe vykonštruovaného krivého obvinenia s pomocou vyšetrovacích orgánov a súdov“, a v sťažnosti postupne opisuje jednotlivé skutočnosti, ktoré podľa neho preukazujú zámerne zmanipulované vyšetrovanie „pravdepodobne s vedomím a súhlasom orgánov prokuratúry a súdu, len preto, aby mohol byť sťažovateľ odsúdený za niečo čo nespravil...“.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu, postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu; taktiež žiadal, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 €, ako aj „náhradu právneho zastúpenia v trestnom konaní..., náhradu poplatkov..., náhradu peňažného trestu..., náhradu súdneho poplatku...“.

Sťažovateľ v sťažnosti súčasne požiadal o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu, postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu.

II.A. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom okresného súdu a postupom a uznesením krajského súdu

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka res iudicata), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že sťažovateľ mu už predtým – 10. januára 2011 doručil podanie, ktoré sa týkalo tých istých konaní vedených okresným súdom a krajským súdom, ktoré už posudzoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 94/2011 tak, že jeho sťažnosť odmietol vo vzťahu k postupu a rozsudku okresného súdu pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie

a rozhodnutie a vo vzťahu k postupu a uzneseniu krajského súdu pre zjavnú neopodstatnenosť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 36/03, I. ÚS 226/05, I. ÚS 79/2011) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre nedostatok právomoci ústavného súdu, ako aj jeho odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienky konania, ktoré možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu a súčasne z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti neprípustná, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.B. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a j) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením rozhodol o podanom dovolaní tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a j) Trestného poriadku, pričom v relevantnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia uviedol: *„Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i) a písm. j/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.*

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/), rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/),

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/),

odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody (písm. j/).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Z obsahu predloženého procesného spisu vyplýva, že obvinený mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, a k dôkazom o nich, mal však aj právo odoprieť vypovedať, ktoré ale nevyužil a na hlavnom pojednávaní, aj po zmene zákonnej sudkyne, vypovedal. Mohol uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. Mal právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom. Mal právo vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých navrhol jeho obhajca, a klásť svedkom otázky, pričom všetky tieto práva mohol uplatniť aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Obvinený bol v konaní po celý čas zastúpený obhajcom JUDr. L. P. (č. l. 24) a v prípade, že on nebol prítomný na hlavnom pojednávaní, bola zabezpečená účasť obhajcu na základe substitučného plnomocenstva. Nemožno preto súhlasiť s názorom obvineného, že v konaní na súde prvého stupňa, ako aj na súde druhého stupňa bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, nakoľko obhajca je povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a

spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho viny zmiernujú.

Pokiaľ ide o obvineným uvádzané protichodné názory znalcov MUDr. F. H. a MUDr. J. T., tieto neboli nijakým spôsobom preukázané, práve naopak, ich výsluchom boli tieto tvrdenia vyvrátené. Sami konštatovali, že mnohé veci možno opísať rozlične, avšak podstata zostáva zachovaná.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a navrhovaním dôkazov zo strany obvineného, dovolací súd uvádza, že tomuto právu zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím takémuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nie je však možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že návrhy obvineného a jeho obhajcu na vykonanie výsluchu príslušníkov Policajného zboru, ktorí boli privolaní na miesto činu, uskutočnenie previerky na mieste činu a vyžiadanie správy od Slovenského hydrometeorologického ústavu o počasí v deň incidentu, boli okresným súdom odmietnuté, nakoľko ich tento považoval za neúčelné a nadbytočné, pričom toto svoje rozhodnutie zrozumiteľným spôsobom aj vysvetlil.

Za naplnenie dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ani nemožno vyvodiť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Skutkové zistenia a preskúmavanie ich správnosti je vecou prvostupňového a odvolacieho súdneho konania, nie konania o dovolaní, pretože dovolací súd ex lege nemá právo skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a tento meniť.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací sud nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je teda vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietat iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní., ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, nakoľko skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. dovolací súd upozorňuje, že jeho uplatnenie je zjavne nesprávne, nakoľko krajský súd odvolanie obvineného J. Ď. zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por., a nie podľa § 316 ods. 1 Tr. por., hoci na to neboli splnené zákonné dôvody (odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.), tak ako to vyžaduje predmetné ustanovenie.“

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovení § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania, a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd

stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť všetkých sťažovateľom v dovolaní uplatnených námietok vyčerpávajúcim spôsobom. V napadnutom rozhodnutí najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania logickým výkladom vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a j) Trestného poriadku, na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa teda predchádzal racionálny, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Najvyšší súd ako mimoriadna opravná inšancia sa dovolaním sťažovateľa zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantnej právnej úpravy a napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúci postup druhostupňového súdu preskúmal a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je totiž automaticky nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa (m. m. III. ÚS 51/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd posúdil v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 2 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv zaručených čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd jeho návrhu nevyhovel, pretože nezistil medzi týmito článkami ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a tvrdným porušením týchto článkov ústavne relevantnú súvislosť. Navyše, na podporu svojich tvrdení o ich porušení sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom takéto porušenie signalizovali. Z tohto dôvodu bola aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Napokon, pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 protokolu č. 12 k dohovoru, podľa ktorého užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické a iné presvedčenie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rodové alebo iné postavenie, a čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovoru, podľa ktorého nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, ako sú dôvody uvedené v odseku 1, poukazuje ústavný súd na to, že protokol č. 12 k dohovoru Slovenská republika dosiaľ neratifikovala, a preto ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. ustanovením právneho zástupcu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011